

Een herinnering flitste door haar heen: David, die haar ronddraaide op het strand, zijn lach, haar haar in de wind.

Ze kneep haar ogen dicht om haar emoties te verbergen. Ze wilde niet huilen. Niet nu.

Toen ze haar ogen opende, zag ze een schim verderop aan de waterlijn. Een man, silhouet tegen het licht, een gitaar op zijn rug. Hij stond stil, net als zij, alsof hij ook naar iets keek dat alleen hij kon zien.

Mia bleef kijken, zonder bedoeling, zonder verwachting.

Ze wist het nog niet, maar deze zomer zou meer brengen dan alleen ademruimte.

Er zou muziek zijn. Stilte. En iemand die zachtjes haar hart zou aanraken, precies op de plek waar het al zo lang gesloten lag.

De volgende ochtend werd Mia wakker met het geluid van meeuwen die luidruchtig over het dak schreeuwden. Even wist ze niet waar ze was. De geur van zout, het zachte licht in de kamer, het ruisen van de zee... het was een wereld verwijderd van haar leven in de stad, waar alles sneller, harder en voller was.

Ze bleef liggen, en keek naar het witte plafond. Voor het eerst in maanden voelde ze geen druk om op te staan. Geen verplichtingen, geen verwachtingen. Alleen haarzelf, haar adem, en het zachte geknisper van de wind door het open raam.

Ze stond op, trok een dun vest aan over haar pyjama en liep blootsvoets naar het raam. De zee lag daar nog steeds. Groot. Bewegend. Onaantastbaar.

Na een eenvoudig ontbijt in de eetzaal met verse koffie, warme croissants, een potje huisgemaakte abrikozenconfituur wandelde ze naar het strand. De lucht was grijsig vandaag, met zachte wolken die als watten

boven het water hingen. Toch was het niet koud. Alleen stil.

Ze ging zitten op een van de lage houten banken aan de rand van het duinpad. Haar vingers gleden langs het leer van haar notitieboekje, dat ze sinds maanden niet meer had aangeraakt. Ze had het ooit van David gekregen, op haar verjaardag. De eerste pagina bevatte zijn handschrift:

“Voor jou, om alles te bewaren wat je nooit hardop zegt.

– D.”

Ze sloeg het open en keek naar de lege bladzijden. Wit en wachtend.

Na een tijdje begon ze te schrijven. Geen zinnen met een plot of structuur. Alleen losse gedachten.

De zee ademt als ik het even niet kan.

Alles is stil. En dat is goed.

Vandaag voelde ik me niet leeg, maar zacht. Alsof ik opnieuw begin, zonder te moeten weten waar naartoe.

Ze schreef tot haar hand moe werd. Daarna sloot ze het boekje, liet het in haar tas glijden en trok haar jas wat dicht.

Terug in het hotel, begaf ze zich naar het kleine bibliotheekje. Ze bladerde door vergeelde boeken over reizen, zeevaart en oude brieven. De tijd kabbelde zoals de golven buiten: zacht, traag, helend.

Tegen de avond liep ze weer naar het strand. Zoals de dag ervoor, ging ze op haar vaste plek zitten terwijl ze naar het water keek. De lucht kleurde oranje, de horizon leek oneindig.

Toen zag ze hem weer. De man van gisteren. Hij zat op afstand in het zand, zijn benen languit, zijn gitaar rustend op zijn schoot. Hij speelde niet, hij bewoog nauwelijks. Alleen zijn hoofd draaide soms, alsof hij luisterde naar iets dat de wind hem influisterde.

Mia keek even, niet opdringerig, niet nieuwsgierig. Eerder alsof ze naar een onbekend ritme luisterde dat haar niet stoorde. Er was geen contact, geen groet. Maar toch voelde zijn aanwezigheid als iets dat klopte.

Ze bleef nog een tijdje zitten, tot de zon weer achter het water verdween. Daarna liep ze terug.

Die nacht sliep ze zonder dromen.

De dagen kropen voorbij met een zachtheid die Mia al lang niet meer had gekend. Geen klok die haar voortduwde, geen gesprekken die haar leegzogen. Alleen de zee, haar eigen ademhaling, en het ritme van golven die nooit vroegen waarom ze kwam.

's Ochtends ontwaakte ze met het geruis van de wind door het oude raam. Het huis kraakte op dezelfde manier als zij zich voelde: oud, maar nog altijd rechtstaand.

Ze dronk haar koffie op het kleine balkonnetje, waar de zon voorzichtig langs de rand van het dak naar binnen gleed. Soms schreef ze een paar zinnen in haar notitieboekje, soms staarde ze gewoon voor zich uit, zonder richting.

Ze begon gewoontes te ontwikkelen, al waren het geen regels. Een wandeling na het ontbijt, een boek op het strand, een bezoekje aan de kleine bakker die haar na drie dagen al bij naam kende. Lucienne liet haar begaan. Geen vragen. Alleen warme thee en af en toe een koekje dat "per ongeluk" te hard was gebakken.

Op dag vijf zag ze hem weer.

Ze liep over het smalle pad tussen de duinen, haar haren los, een wollen trui over haar jurk. De lucht was helderblauw, maar de wind scherp. Ze had haar ogen half dichtgeknepen tegen het licht toen ze